

Socialdemokraterne har derfor længe arbejdet på at få denne beskyttelsesperiode udvidet til 3 måneder eller 100 dage, senest ved det beslutningsforslag, der er blevet behandlet i denne samling, B 19, og ved fornyelsen af handlingsplanen til bekæmpelse af kvindehandel, som vi ligeledes bakkede op om i satspuljeforliget.

At vi i dag kan behandle dette lovforslag, der indeholder en udvidelse af beskyttelsesperioden til 100 dage for ofre for kvindehandel, er derfor en stor sejr for Socialdemokraterne og for de her kvinder, men ikke en endelig sejr. For regeringen mener jo kun, at en kvinde skal have adgang til en beskyttelsesperiode på fulde 100 dage, hvis hun er parat til at give samtykke om en forberedt hjemsendelse, der ofte betyder at indlede et samarbejde med måske netop de myndigheder, som hun formentlig nærer en dyb skepsis til, både fra hjemland og eventuelle razziaer og behandling i Danmark.

Socialdemokraterne støtter altså denne del af lovforslaget, fordi vi synes, det er en forbedring, men vi er endnu ikke derhenne, hvor vi mener, at man fra samfundets side fuldt ud anerkender, at ofre for menneskehandel skal behandles som ofre og ikke som kriminelle.

Et andet ansigt af menneskehandel og flugt er også, at mange børn fortsat ankommer til Danmark uden deres forældre, og undersøgelser har vist, at mange desværre også forsvinder igen fra flygtningelejre og lignende, uden at vi i dag ved hvorfor. Dette lovforslag styrker de uledsagede børns muligheder for at blive hjulpet her i Danmark, så vi forhåbentlig undgår, at børn enten selv begiver sig af sted for at finde deres forældre i et andet EU-land eller bliver handlet på anden vis.

Socialdemokraterne er derfor positive over for, at uledsagede børn nu får tildelt en repræsentant, uanset om de søger asyl eller ej. Men igen er der fortsat langt fra det samfund, vi Socialdemokrater ønsker, hvor uledsagede børn får deres eget egnede opholdssted, hvor der er professionelle, der ved noget om handel med børn, der kan tage sig af dem.

Vi mener også, at der kan være en idé i, at man påbegynder en eftersøgning af barnets forældre for at undersøge, om de eventuelt befinder sig andetsteds i Europa, eller om de måske selv har medvirket til, at deres barn er blevet handlet. Forudsætningen for, at myndighederne begynder en eftersøgning, må dog være, som det også fremgår af lovforslaget, at det skal være i barnets egen interesse. Men her er måske en

indbygget modsætning, og derfor vil vi gerne under udvalgsarbejdet have oplyst, præcis hvem der skal afgøre, om en eftersøgning er i barnets interesse, hvis ikke det netop bliver det uledsagede barns repræsentant.

Sidst, men ikke mindst, omhandler dette lovforslag også opfølgning på de erfaringer, som vi drog efter evakueringen af op mod 6.000 personer fra Libanon sidste sommer; den hidtil største evakuering, som danske myndigheder har stået over for. Vi Socialdemokrater har tidligere og vil gerne igen rose samtlige af de involverede myndigheder for dengang at yde en både hurtig og meget vellykket indsats.

I det kaos, der udfoldede sig i Libanon, lykkes det desværre nogle få personer uden gyldigt opholds- og indrejsegrundlag i Danmark at snige sig om bord på flyene eller på de andre evakueringsfartøjer, og det er selvfølgelig beklageligt. Blandt disse personer var der folk, som var udvist af Danmark for grov kriminalitet og også for mord. Vi er derfor overordnet tilfredse med en lang række elementer i det her lovforslag, som integrationsministeren har lagt frem, også om samkøring af registre i Udlændingesservice og i Udenrigsministeriet.

Men der er også steder, hvor vi mener der mangler svar fra ministeren, for at vi kan føle os helt trygge ved, at f.eks. uledsagede børn eller handlede kvinder ikke kommer i klemme i vores danske systemer. Vi vil også gerne have svar på, at samkøring af registre selvfølgelig sker inden for persondatalovens krav om samtykke og information.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kunne godt lige tænke mig at høre fru Sophie Hæstorp Andersen om det med, at man nu er bekymret med hensyn til de 100 dage, og at der skal samarbejdes om hjemsendelsen. Er man så ikke godt tilfreds med den måde, det så er tilrettelagt på i den samlede handlingsplan, nemlig at der kommer ngo'er ind over, der tager sig af det her og er med dem ude på destinationerne og sikrer, at de også får den rette modtagelse og får den rette hjælp, når de kommer hjem?

Og mener fru Sophie Hæstorp Andersen ikke også, at de kvinder ofte måske er bedre stillet ved at få hjælpen i deres hjemland, hvor deres eget sprog tales, og hvor de har mulighed for at skabe et netværk, de også kan identificere sig selv med?